

I. Б.

I

Був собі хлопчик Івасик.
Ішла Івасикова мати
Снопи в'язати
І взяла Івасика з собою.
Поклала його під копою:
«В холодочку,
В сповиточку
Спи у спокою».
Відійшла — та й за перевесло.
А до дитини орла принісло.
Надлетів скоб,
Хлопчика — в дзьоб
І поніс
В ліс.
Приніс його в кубло
Орлиці під крило:
«Сиди
Та гляди.
А я лечу на пасіку
Принести меду Івасику».
...І росло маленя,
Як орленя.

II

Якось у тому лісі козаки,
За день втомившись таки,
Відпочін держали,
Коней попасали.
Нараз — межі гілляч —
Неначе плач.
«Це пугач на дубі».

— "А ти полізь-но та побач».
І не пройшла й хвилинка,
Як той із дуба їм гука:
«Та це дитина, любі.
І то вірлина,
А не яка!».
Забрали знайду —
І гайда!
Що це Івасик, не знали,
А що лежало між орлят,
Як між братами брат,
То Орликом назвали.
І, дійсно, хлопчєня
Було, як орленя, —
Лиш підросло крапєлькє,
Давай йому коня,
Давай шабелькє...

.....

Отак
З маленького Івасика
— Кажє казка —
Став козак.

Прага, 1936

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS II».